

Εγκλήματα στην Ευρώπη

Μεσαίωνας

5ος -15ος αιώνα μ.Χ

Ίσως η πιο περίοδος στην ανθρωπότητα χρόνια ως Παρωχημένες φόβος για το

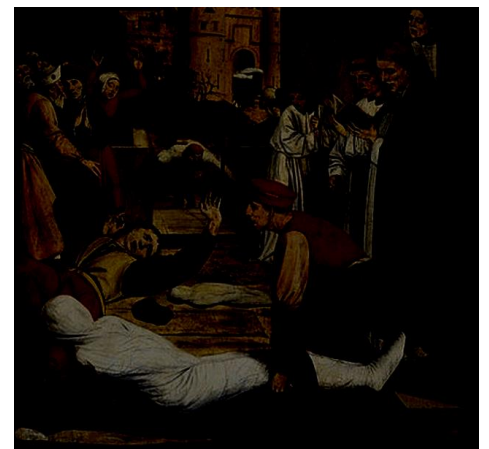

σκοτεινή εποχή του από τα αρχαία σήμερα. αντιλήψεις, άγνωστο,

δεισιδαιμονίες, φίμωση της ανθρωπίνης λογικής και της πνευματικής διεύρυνσης. Η κυριαρχία της Εκκλησίας πάνω στην κοινωνική, πολιτιστική ακόμα και την οικονομική ζωή των κρατών είναι έντονη. Επικρατεί ένας απόλυτος θρησκευτικός δογματικός και κάθε ερευνητικό επιστημονικό και φιλελεύθερο πνεύμα καταδικάζεται.

Ο "Μαύρος Θάνατος"

Η επιδημία πανούκλας του Μεσαίωνα (1348-1350) αποτέλεσε ίσως τη μεγαλύτερη ανθρωπιστική καταστροφή στην ιστορία. Πήρε τη μορφή πανδημίας και ο δείκτης θνησιμότητας ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Η επιδημία προκάλεσε τον μεγαλύτερο αριθμό θυμάτων από οποιοδήποτε άλλο γεγονός στην ιστορία και χαρακτηριστικά έλεγαν ότι σε κάποιες περιοχές οι επιζώντες δεν ήταν αρκετοί για να θάψουν τους νεκρούς

Τα αίτια της επιδημίας

Υπαίτιος αυτής της μαζικής ανθρώπινης εξόντωσης ήταν ο Πάπας Γρηγόριος, ο οποίος αποκάλεσε τις γάτες όργανα του Σατανά. Ακολούθησε κύμα μαζικής εξόντωσης κάθε γάτας με αποτέλεσμα οι αρουραίοι να πολλαπλασιαστούν με ταχύτατο ρυθμό. Έτσι εστία μόλυνσης ήταν οι αρουραίοι, η πανώλη (πανούκλα) πρόκειται για λοιμώδη νόσο που προκαλείται από ένα βακτήριο, τον βάκιλο του Γερσίν. Μεταδόθηκε στον άνθρωπο από το τσίμπημα των ψύλλων που παρασιτούσαν στους αρουραίους. Το βακτήριο της πανούκλας έπληττε τα ζωτικά όργανα του ανθρώπινου οργανισμού και οδηγούσε σε βέβαιο θάνατο. Οι συνθήκες διαβίωσης της εποχής και η έλλειψη υγιεινής ευνόησαν την ταχύτατη μετάδοση. Η ασθένεια εμφανίστηκε σε τρεις μορφές : τη βουβωνική, την πνευμονική και τη σηψαιμική.

Θάνατος γατών

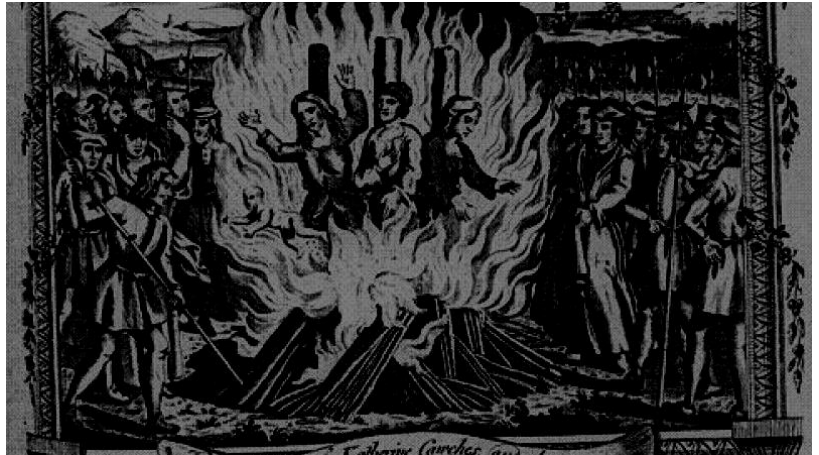
Όταν ο Πάπας Γρηγόριος ο ένατος ενοχοποίησε τις γάτες για τη λατρεία του Διαβόλου, οι Ευρωπαίοι άρχισαν να τις εξοντώνουν μαζικά, καθώς κανείς δεν τολμούσε να αμφισβητήσει την αυθεντία του κορυφαίου ιεράρχη (αλάθητο του Πάπα). Ανακοίνωσε ότι οι μαύρες γάτες είναι διαβολικές, σε διάγγελμά του το 1233. Η ατυχία ήταν διπλή για τις γάτες, καθώς υπήρχε και το κυνήγι μαγισσών. Πολλές γυναίκες που τις κατηγορούσαν ως μάγισσες υποβάλλονταν σε φριχτά βασανιστήρια. Για να γλυτώσουν αναγκάζονταν να κατηγορήσουν τα συμπαθή κατοικίδια. Έλεγαν ότι μεταμορφώνονταν σε γάτες, ότι σκότωναν σαν γάτες ή ότι ο Σατανάς μπήκε μέσα στη γάτα και τις πλάνεψε

Τότε οι γάτες εξοντώθηκαν μαζικά στην Ευρώπη με κάθε τρόπο και όχι μόνο οι μαύρες. Πολλές φορές δεν σκότωναν τις γάτες ακαριαία, αλλά για να φύγει ο διάβολος από μέσα τους -όπως έλεγαν- χάραζαν το δέρμα τους σε σχήμα Σταυρού και στη συνέχεια τις άφηναν να πεθάνουν από αιμορραγία. Εκτός από το τυχαίο κυνήγι της γάτας υπήρχε και το εορταστικό. Το Πάσχα και την καθαρά Δευτέρα υπήρχε έθιμο να καίνε τις μαύρες γάτες. Πολλές φορές ενώ τις έκαιγαν έψελναν ύμνους.

Κυνήγι Μαγισσών

Πρωταγωνιστικό ρόλο σε αυτή την ιστορία έπαιξε η Ιερά Εξέταση. Στις 5 Δεκεμβρίου 1484, ο Πάπας Ιννοκέντιος Η΄ εξέδωσε μια παπική βούλα, δηλαδή διάταγμα, που καταδίκασε την άσκηση μαγείας. Πάνω από το 70% των κατηγορουμένων

ήταν γυναίκες, ιδίως χήρες, που συνήθως δεν είχαν κανέναν να τις υπερασπιστεί. Μεταξύ των θυμάτων ήταν φτωχοί, ηλικιωμένοι και γυναίκες που θεράπευαν με βότανα—ιδίως αν οι θεραπείες αποτύχαιναν. Κατά τη διάρκεια του 16ου και 17ου σε όλη την Ευρώπη και σε κάθε πόλη και χωριό, εκτελούνταν μαζικά γυναίκες ως μάγισσες. Σε κάποιες περιοχές εκτελούνταν σε εβδομαδιαία βάση ένας μικρός αριθμός γυναικών, ενώ σε κάποιες άλλες εκτελούνταν εκατοντάδες σε μια μέρα. Οι εκτελέσεις συνεχίστηκαν για δύο αιώνες και επηρέασαν τη ζωή όλων. «Ο αριθμός των μαγισσών και των μάγων έχει αυξηθεί υπερβολικά. Αυτού του είδους οι άνθρωποι έχουν πληθύνει εκπληκτικά τα τελευταία χρόνια», έγραφε ο Επίσκοπος Jewel το 1559. «Ο κόσμος είναι γεμάτος μάγισσες. Έχουν κατακλύσει κάθε τόπο και σύντομα θα κυριεύσουν ολόκληρη τη γη», ισχυριζόταν ο Αρχιδικαστής Anderson το 1602. Είναι δύσκολο να βρεθούν στατιστικά στοιχεία για το πόσες ακριβώς γυναίκες θανατώθηκαν στην Ευρώπη, αλλά ενδεχομένως να αριθμούσαν εκατοντάδες χιλιάδες, τον καιρό που ο πληθυσμός της Ευρώπης ήταν μικρότερος από το σημερινό.

Τα άτομα που θεωρούνταν μάγισσες ή μάγοι κατηγορούνταν για κάθε λογής συμφορές. Λεγόταν ότι «προξενούσαν παγετό και έφερναν μαστιγες από σαλιγκάρια και κάμπιες για να καταστρέψουν τους σπόρους και τους καρπούς της γης». Αν το χαλάζι κατέστρεφε τη σοδειά, αν μια αγελάδα δεν έβγαζε γάλα, αν ένας άντρας ήταν ανίκανος ή μια γυναίκα στείρα, σίγουρα έφταιγαν οι μάγισσες!

Πώς προσδιόριζαν τις μάγισσες: Μερικές ύποπτες τις έδεναν και τις έριχναν σε «αγιασμένο» κρύο νερό. Αν αυτές βούλιαζαν, θεωρούνταν αθώες και ασύρονταν. Αν επέπλεαν, θεωρούνταν μάγισσες και εκτελούνταν επί τόπου ή

παραδίδονταν για να δικαστούν. Άλλες ύποπτες τις ζύγιζαν, επειδή υπήρχε η αντίληψη ότι οι μάγισσες είχαν ελάχιστο ή καθόλου βάρος.

Μια άλλη δοκιμασία περιλάμβανε την αναζήτηση για «το σημάδι του Διαβόλου», το οποίο θεωρούνταν «απτή απόδειξη της συμφωνίας της μάγισσας με τον Διάβολο», οι αρμόδιοι έψαχναν για το σημάδι «ξυρίζοντας εντελώς την κατηγορούμενη και εξετάζοντας το σώμα της σπιθαμή προς σπιθαμή»—δημοσίως! Έπειτα έμπηγαν μια βελόνα σε όλα τα στίγματα που έβρισκαν, όπως κληρονομικά σημάδια, εξογκώματα και ουλές. Αν δεν προκαλούνταν πόνος ή αιμορραγία, το στίγμα θεωρούνταν σημάδι του Σατανά. Επίσης όσοι είχαν επιληπτικές κρίσεις θεωρούνταν κυριευμένοι από τον Διάβολο.

Ιερά Εξέταση

Η Εκκλησία με την Ιερή Εξέταση βύθισε την ανθρωπότητα σε πνευματικό σκοτάδι. Οι ιεροεξεταστές έκαιγαν στη φωτιά ανθρώπους που τολμούσαν να εκφράσουν φιλελεύθερες ιδέες ή να διακηρύξουν τις επιστημονικές ανακαλύψεις τους, ήταν ένα είδος "ηθικής αστυνόμευσης". Δημιουργήθηκε από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία το 13ο αιώνα «για να αποτρέψει τους αποστάτες και να εμποδίσει άλλους να ξεστρατίσουν»

Ο ανιψιός του Ιννοκέντιου ΙΙΙ, ο Πάπας Γρηγόριος ΙΧ ίδρυσε την Ιερά Εξέταση, το 1232. «Είναι καθήκον κάθε καθολικού να καταδιώξει τους

αιρετικούς», διακήρυξε. Για τους επόμενους αιώνες, λεγεώνες ανελέητων ιεροεξεταστών θα διέδιδαν αυτήν την εκστρατεία τρόμου εναντίον οποιουδήποτε απέκλινε από την επίσημη διδασκαλία της Εκκλησίας ή τολμούσε να την αμφισβητήσει. Οι Καθολικοί ενθαρρύνονταν, επί ποινή αφορισμού, να αποκαλύπτουν οποιαδήποτε αίρεση ανάμεσά τους. Παιδιά αναγκάζονταν να καταθέσουν εναντίον των γονέων τους. Μητέρες εναντίον των παιδιών τους. Οποιοσδήποτε είχε μια έχθρα μπορούσε να κάνει μια καταγγελία και να ξεφορτωθεί έναν εχθρό. Δεν επιτρέπονταν μάρτυρες υπεράσπισης και οι μάρτυρες κατηγορίας παρέμεναν ανώνυμοι. Οι αθώοι ήταν σπάνιοι και δεν υπήρχε έφεση. Όχι πολύ καιρό μετά τον θάνατο του Γρηγορίου το 1241, ο Πάπας Ιννοκέντιος IV πρόσθεσε το δικό του αποτύπωμα στην Ιερά Εξέταση, όταν ενέκρινε τη χρήση βασανιστηρίων. Οι ιεροεξεταστές, αυτό που είχαν κατά νου ήταν και το δημόσιο θέαμα, το οποίο και παρείχαν σε χορταστικές δόσεις.

Οι εκτελέσεις και τα βασανιστήρια λίγο πριν την εκτέλεση ενός καταδίκου, γίνονταν πάντα υπό τα όμματα του πλήθους, το οποίο συνωστιζόταν ουρλιάζοντας κατά του κατηγορουμένου. Ο όχλος παρακολουθούσε γοητευμένος το θέαμα και πολλές φορές είχε παρατηρηθεί το φαινόμενο να διαπληκτίζονται και να γρονθοκοπούνται για να βρουν μία καλή θέση όσο το δυνατόν πιο κοντά στον μελλοθάνατο. Πολλοί ποδοπατούνταν από τον συνωστισμό και πέθαιναν εκείνη τη στιγμή. Στην Ισπανία ο βασανισμός διεξαγόταν από τρία πρόσωπα: Τον ανακριτή, τον δήμιο ή βασανιστή και τον γραμματικό. Κυκλοφόρησε ένας οδηγός για ιεροεξεταστές, η λεγόμενη «Βίβλος των Νεκρών»:

- 1) " Αν κάποιος ομολογεί, αποδεικνύεται ένοχος από τη δική του ομολογία. "
- 2) " Αν δεν ομολογεί, είναι εξ ίσου ένοχος, από τα στοιχεία των μαρτύρων. "
- 3) " Αν κάποιος ομολογεί το σύνολο των πράξεων για τις οποίες κατηγορείται, είναι αναμφισβήτητα ένοχος για το σύνολο. Όμως αν ομολογήσει μόνο ένα μέρος, θα πρέπει και πάλι να θεωρείται ένοχος για το σύνολο, αφού αυτό που ομολόγησε αποδεικνύει ότι μπορεί να είναι ένοχος και τα άλλα σημεία της κατηγορίας. "

Ο σωματικός βασανισμός έχει αποδειχθεί ο πιο ευεργετικός και αποτελεσματικός τρόπος που οδηγεί στην πνευματική μετάνοια. Ως εκ τούτου, η επιλογή της καταλληλότερης μεθόδου αφήνεται στον κριτή της

Ιεράς Εξέτασης, που αποφασίζει ανάλογα με την ηλικία, το φύλο και τη φυσική κατάσταση του ατόμου. Εάν, παρά τα μέσα που χρησιμοποιούνταν, εξακολουθεί να αρνείται την ενοχή του, πρέπει να θεωρείται θύμα του Διαβόλου. Και ως τέτοιος, δεν αξίζει συμπόνια από τους υπηρέτες του Θεού, ούτε το έλεος και την επιείκεια της Μητέρας Εκκλησίας. Είναι τέκνο της απώλειας. Αφήστε τον να χαθεί με τους καταραμένους».

Είδη Βασανισμού

Με ξύλινο σφυρί

Πρόκειται ίσως για μία από τις περιπτώσεις εκείνες που ο θάνατος ήταν ακαριαίος. Ο ετοιμοθάνατος οδηγούνταν σε μια δημόσια πλατεία. Εκεί ο εκτελεστής τον χτυπούσε στο κεφάλι με ένα τεράστιο ξύλινο σφυρί.

Δημόσιος Απαγχονισμός

Ήταν μία μέθοδος αρκετά διαδεδομένη. Στον λαιμό του ετοιμοθάνατου περνούσαν μία θηλιά, ενώ τα χέρια του ήταν δεμένα και βρισκόταν σε κάποιο ύψος. Ο δήμιος τον έσπρωχνε στο κενό με αποτέλεσμα να σπάει ο λαιμός του και να πεθαίνει.

Το ανάποδο πριόνισμα

Ήταν μία από τις πιο φριχτές μεθόδους εκτέλεσης. Ο καταδικασμένος κρεμιόταν ανάποδα και ο δήμιος ξεκινούσε το πριόνισμα. Το γεγονός ότι ήταν ανάποδα είχε σαν αποτέλεσμα να ρέει αρκετό αίμα στον εγκέφαλο και το θύμα να παραμένει ζωντανό για αρκετή ώρα κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης.

Γδάρσιμο

Μία μέθοδος αρκετά διαδεδομένη σε διάφορους λαούς ήταν το να γδέρνουν τον καταδικασμένο ζωντανό. Το θύμα είτε πέθαινε από το σοκ είτε από την αιμορραγία είτε από τις μολύνσεις. Σε κάποιος χρειαζόταν μόλις μερικές ώρες να πεθάνουν ενώ σε κάποιους άλλους ίσως και μερικές μέρες.

Ψήσιμο

Μία αρκετά φριχτή μέθοδος θανάτου ήταν και αυτή κατά την οποία το θύμα ψηνόταν κυριολεκτικά ζωντανό. Το θύμα τοποθετούνταν πάνω σε ένα κρεβάτι με αναμμένα κάρβουνα. Ο θάνατος ήταν αργός και βασανιστικός καθώς το δέρμα έλιωνε από τα οστά του θύματος.

Ο τροχός

Ο καταδικασμένος τοποθετούνταν δεμένος πάνω σε μια μεγάλη ρόδα. Το πλήθος τον χτυπούσε με ρόπαλα και άλλα αιχμηρά όργανα. Τα κενά στον τροχό είχαν ως αποτέλεσμα να σπάνε τα οστά του και ο θάνατος να επέρχεται μετά από μερικές μέρες.

Η πυρά

Η έσχατη τιμωρία που εφαρμόστηκε αρκετά στο Μεσαίωνα ειδικότερα κατά το «κυνήγι μαγισσών». Οι καταδικασθέντες καιγόntonταν ζωντανοί με αποτέλεσμα να βρίσκουν τραγικό θάνατο.

Θάψιμο ζωντανός

Το να θάβονται ζωντανοί οι μελλοθάνατοι ήταν επίσης μία φριχτή μέθοδος η οποία χρησιμοποιήθηκε ευρέως. Ο θάνατος επέρχονταν είτε από ασφυξία, είτε από πείνα. Σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα επέτρεπαν να μπαίνει αέρας στο φέρετρο με αποτέλεσμα ο μελλοθάνατος να μένει ζωντανός για μέρες ή ακόμη και βδομάδες.

Η σταύρωση

1. Το μαρτύριο της σταύρωσης ήταν επίσης μία αρκετά διαδεδομένη μέθοδος, με την οποία θανατώθηκαν χιλιάδες άνθρωποι από τους Ρωμαίους.

Πηγές : ''Μηχανή του χρόνου '' & ''Βικιπαίδεια''